

HOMES QUE HAN DEIXAT PETJADA

El passat dia 26 de març el poble de la Roca va col·laborar amb una mostra d'agraïment al desaparegut i molt recordat, Dr. Vicens Papaceit pels seus llargs 40 anys de dedicació, nit i dia, al municipi de la Roca. Crec que aquest homenatge podria ser el punt de sortida per pensar en altres persones que, en la meua opinió, són mereixedores de fer quelcom en nom d'ells i donar a conèixer les qualitats, sacrificis i el que varen fer per a la Roca.

En aquest escrit destacaré tres noms i crec que n'hi ha més, però no vull fer cap llista, perquè seria una llàstima que sense mala intenció me'n deixés algun mereixedor de tal distinció.

Començaré pel Sr. Joan Vallhonestà o "Joan del molí". El Sr. Joan, l'any 1.915, va aconseguir el que creien impossible d'aconseguir, obrir el carrer de Dalt. Explicaré el que va fer: el carrer de Dalt estava tallat pels corrals d'en Planes, avui propietat de la família Massó, on hi ha ubicat un bloc de pisos. Per anar al carrer de Dalt s'havia de passar pel carrer Pirineu, que era un torrent ple de sots i difícil de passar, entrar al Verge de Núria fins al carrer Jaume I i sortir al carrer de Dalt per la casa anomenada can Pagès.

També és l'home que va fer possible que es fés el primer pou d'aigua potable del poble i la problemàtica carretera de Santa Agnès. Dic problemàtica perquè va ser feta a trams degut a que els propietaris no donaven permís per fer el pont de gassuacs i creuar alguna propietat, fins que el Sr. Joan es va traslladar a Madrid a parlar amb la persona adient i li varen concedir el permís. A la tornada ja el portava a la butxaca i es va acabar la carretera i el pont, es van acabar les discussions i Santa Agnès va deixar d'estar incomunicat de la Roca i Cardedeu.

Podria escriure molt més del que va fer el Sr. Joan, però crec que és suficient per reconèixer que volia que el municipi prosperés.

Tot seguit explicaré quelcom del Dr. Jaume Solà. El Dr. Solà va néixer a la Roca l'any 1.634. Era família de can Cucut de la Roca i de can Solà de la Torre i va morir a Caldes a l'edat de 80 anys el dia 14 de gener de 1.714. Va estudiar medicina i va dedicar tota la seva vida en bé dels malalts. L'any 1.670 va ser catedràtic de la universitat de Barcelona; també va ser un dels metges que més va col·laborar quan ens va envair la pesta. Era un home molt catòlic. A causa de tantes qualitats humanes i religioses, el 13 de setembre de 1.702 va rebre de l'ordre de Sant Agustí, de mans de Fra Pera Lambert, el preuat llegat de les relíquies dels coopatrons de la Roca,

Sant Nonat i Santa Fausta.

Era un home humil per la categoria professional que tenia i tot seguit va pensar que a ell no li pertanyia guardar tant gran tresor, i va procurar, després de fer les gestions necessàries, lliurar-lo a la Roca. El 14 de desembre de 1.705 amb presència de l'excel·lentíssim Sr. Bisbe de Barcelona, Fra Benet de Sala, es va fer el lliurament a la Roca i acordaren que el segon dia de la Festa Major, que en aquell temps era un dilluns, es celebrés la festa dels coopatrons de la Roca. Era l'únic dia de l'any que les relíquies passaven a l'altar major. Cal resaltar que en honor als coopatrons, en aquella diada es celebrava un aplec on col·laborava tota la comarca. Segons he llegit, era un aplec meravellós. Degut a l'evolució del temps i la pèrdua, desgraciadament, de creences religioses l'aplec es va perdre de la mateixa manera que es perden altres coses de molt valor per a la humanitat. Però el Dr. Solà no va perdre la fe ni la vocació a la medicina i, tot i que es va retirar als 61 anys com a metge actiu, va continuar treballant escrivint llibres de medicina, fins poc abans de morir.

Per últim, el Sr. Carles Pont, perquè penso que el Sr. Carles mereix capítol a part, pel molt que ha sembrat durant el transcurs dels anys a la Roca i el poc que ha recollit d'aquesta gran sembrada arreu de tot el poble.

Però degut a que era un home generós i amb ganes que la Roca prosperés, tot i tenint una mala collita, quan va veure que a Catalunya arribaven milers d'emigrants d'arreu d'Espanya va creure que ell, a causa de les grans propietats que tenia, era la persona adient per fer possible que el poble no quedés enrera d'altres pobles de les rodalies, tot i que, malauradament, ens falta molt per mirar-nos al mateix mirall que es miren els altres pobles, però, ens cal paciència, doncs poc a poc tot arribarà, almenys farem el possible perquè així sigui.

A la Roca, anys enrera, quasi tots erem gent que anàvem al camp i al bosc a tallar llenya pels forns d'obra. Això voldria dir que anàvem fregint i menjant i si no teníem sabates anàvem amb espadenyas, però el Sr. Carles va acabar venent tot el pla de les hortes per construir-hi fàbriques i així vàrem tenir la possibilitat de tenir feina els que anàvem al jornal i els pagesos petits.

Si es construïen fàbriques s'havia de construir cases o pisos i perquè això fós possible, tot seguit va vendre els terrenys que estan ubicats als pisos dels carrers Espronceda i Indústria i la Roca va anar augmentant amb habitants i feina. Crec que el més

important és que tots els treballadors varen estar afiliats a la Seguretat Social.

També va urbanitzar el Rocatomba per construir cases o torres de segona residència; algunes famílies hi viuen tot l'any. Tot el sector de can Piu a can Mascaró, des del carrer Catalunya a can Nebot i les rodalies del carrer Cellects i carrer Sant Jordi també va ser urbanitzat pel Sr. Carles. Si no recordo malament entre la dècada dels 40 i la del 50 va vendre o sensar del carrer Enrique Granados a les cases barates; la major part dels habitants d'aquest sector són nadius de la Roca. Cal dir que tot el que va urbanitzar era propietat seva.

Estic segur que algunes persones diran a què treu cap aquest escrit, però si pensem uns instants ens adonarem que si el poble ha prosperat; és gràcies al Sr. Carles. Us heu parat a pensar si no hagués venut ni un pam de terra, la Roca com estaria? Jo crec, tot i ser un dels municipis millors del Vallès, que hauríem hagut de marxar de la Roca a buscar treball i Déu sap si una nova residència, perquè avui en dia el camp està totalment perdut i penso que ningú li podia obligar a vendre.

Per acabar aquesta breu explicació, cal aclarir que en cap moment he pensat que s'hagi de fer un monument per a cada persona; per exemple un carrer amb el seu nom. També sé que és un inconvenient canviar el nom d'un carrer i quasi podríem dir que no es pot fer pel paperam que tots tenim amb la direcció vigent. Vull intentar donar la meua opinió que és compartida per altres persones més grans que jo.

Per agrair el que va fer per a la Roca el Sr. Carles Pont, E.D., els carrers Lope de Vega, Ramon Llull, S. Russinyol, Campoamor, una part de l'Antonio Machado, Segarra, Velázquez, Maragall i Joan Miró es podria anomenar Barri o Veïnat Sr. Carles Pont.

Pel Sr. Joan Vallhonestà, si no té nom el carrer que va del carrer Indústria a la Rambla, cruïlla Lluís Millet, podria posar-se en nom seu.

Al Dr. Jaume Solà reservar-li el carrer que surtirà del carrer Anselm Clavé al riu Mogent paral·lel al carrer Major i carrer Església.

Si algú vol criticar perquè anomeno aquestes tres persones ho acceptaré, però hem de pensar que als carrers de la Roca hi ha noms que un 90% de persones no sabem qui són. Almenys els tres senyors que parlo, en el transcurs dels anys han fet quelcom per a la Roca, deixant una gran petjada.

Pasqual Ferrer